

Arrest

nr. 115 294 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDAR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hij geen zicht biedt op zijn nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot bovenstaande vaststellingen te besluiten duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij

die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het formuleren van veelal irrelevante theoretische beschouwingen en gekunstelde post factum-verklaringen, het uiten van algemene en allerm minst ernstige kritiek en beweringen, en het tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, nationaliteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven. Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij immers toe eerder te hebben gelogen over zijn werkelijke reisroute, dit na confrontatie door de commissaris-generaal met foto's op zijn facebook van een verblijf/vakantie in Italië -alwaar hij, zo blijkt uit de foto's, allerlei toeristische bezienswaardigheden zoals de toren van Pisa en de Dom van Milaan bezocht- op een ogenblik dat hij zich volgens zijn eerdere verklaringen (nog) in Syrië zou hebben bevonden. Verzoeker stelde dat alle of toch veel asielzoekers vertellen dat ze met de vrachtwagen, de boot of te voet zijn gekomen, maar dat dit allemaal verzonnen is, en dat hij middels corruptie aan valse documenten voor Italië geraakte en met het vliegtuig naar daar reisde (gehoorverslag CGVS 1 juli 2013, p. 3-9).

Verzoeker liet na in Italië, alwaar hij blijkens de foto's op zijn Facebook van een aantal dagen vakantie genoot, asiel aan te vragen tijdens zijn verblijf aldaar, en gaf hiervoor op het Commissariaat-generaal volgende reden: "Het is normaal dat ik asiel aanvraag waar ik kennissen heb. En ook omdat mijn vrouw Frans spreekt. We dachten eraan om naar Denemarken of Zweden te gaan. Mijn vrouw heeft voor België gekozen omwille van de taal en omdat we hier geen kennissen hebben" (gehoorverslag CGVS 1 juli 2013, p. 5). De vaststelling dat verzoeker kiest in welk land hij asiel aanvraagt en verzuimde om eerder in Italië asiel aan te vragen, ofschoon hij er de mogelijkheid toe had, ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die een daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft, kan immers verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker aangeeft zelf te willen 'kiezen' waar hij asiel aanvraagt, strookt hoegenaamd niet met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekers huidig betoog dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk kan verklaard hebben dat hij na zijn oproeping voor het leger eenvoudigweg in zijn kapsalon is blijven werken, terwijl hij zijn dienstplicht niet vervulde, en zijn stelling dat hij het land niet heeft verlaten omwille van verkrachtingen door Shabbiha, druisen manifest in tegen het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en gaan derhalve geenszins op. Uit het verslag van verzoekers gehoor aldaar blijkt immers dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken o.a. het volgende verklaarde: "(...) In 2003 werd ik opgeroepen door het Syrische leger om mijn legerdienst te vervullen. De oproep gebeurde via de Syrische staatstelevisie. Ik gaf echter geen gevolg aan de oproepi en bleef in mijn kapsalon werken. Ik wou geen zinloze jaren doorbrengen in het leger. Ik besliste het land te verlaten toen de Shabbiha de vrouwen sporadisch begonnen te verkrachten. Ik ben bang dat mijn vrouw zou verkracht worden en dat ze mij zouden oppakken en mobiliseren voor de legerdienst. Ik vrees eveneens mishandeld te worden" (vragenlijst CGVS d.d. 2 mei 2012, p. 3). Over een verblijf in Libanon in de periode 2003 tot (ergens in) 2005 repte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken, zo stelt de Raad vast, met geen woord. Verzoeker had in fine van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd -zijn stelling dat hij tijdens of na het interview de gelegenheid niet kreeg om bepaalde zaken te verduidelijken, mist aldus elke grondslag en alle ernst-, geen bijkomende opmerkingen en niets toe te voegen. Hij maakte niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch ondertekende daarentegen het verslag van zijn gehoor, nadat het hem in het Arabisch werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen aldus voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Bij aanvang van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde hij dat zijn echtgenote het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken had nagelezen en dat het feit dat hierin vermeld staat dat hij vanaf 2000 als

kapper werkte niet juist is aangezien hij vanaf 2000 werknemer was in een kapperszaak en vanaf 2005 een eigen kapsalon had (gehoorverslag 4 april 2013, p. 3). Naast deze opmerking en een vage bemerking, welke overigens feitelijke grondslag mist, dat hetgeen hij er had verklaard inzake zijn vrees omwille van het niet vervullen van zijn dienstplicht niet zou zijn genoteerd, formuleerde verzoeker geen verdere kritiek op of opmerkingen aangaande het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van het feit dat hij er niet de kans zou hebben gekregen te verduidelijken op welke wijze hij precies zijn militaire dienstplicht heeft ontlopen, met name door twee jaar te verblijven in Libanon tussen 2003 en 2005, maakte hij niet de minste melding. Verzoeker, die aldus aangaf dat zijn vrouw het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken had nagelezen, gaf tijdens geen van zijn twee gehoren op het Commissariaat-generaal aan of te kennen dat zijn uitleg op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na het verzaken aan de oproeping voor het leger gewoon verder bleef werken en wonen in Syrië en dat hij besliste om het land te verlaten toen de Shabbiha sporadisch vrouwen begonnen te verkrachten, niet correct zou zijn. Met zijn huidige algemene bewering in zijn verzoekschrift dat hij merkte dat er een fout is geslopen in de verklaringen die neergepend werden tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij deze op eigen initiatief heeft trachtten recht te zetten tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, heft hij de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal niet op. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter, gelet ook op zijn leugens omtrent zijn reisroute, in gebreke gebleven.

Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat hij als dienstweigeraar gedurende zeven (verklaringen Commissariaat-generaal) of negen jaar (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken) op zijn oude adres in Aleppo kon vertoeven en handel drijven zonder de aandacht van de autoriteiten op hem te vestigen, laat verzoeker thans in zijn verzoekschrift gelden dat hij "op regelmatige wijze de politieagent omgekocht" heeft "die werd opgedragen om zijn militaire dienstplicht te onderzoeken" en dat "dit (...) niet tot uiting" komt "in het verhoor omdat dergelijke praktijken zodanig ingeburgerd zijn onder de lokale bevolking dat ze niet vermeldenswaardig zijn". Verzoekers uitleg voor het eerder volledig onvermeld laten van een dergelijk essentieel element in zijn asielrelaas is allerm minst ernstig. Aan verzoeker werd immers tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 4 april 2013 tot vier maal toe uitdrukkelijk en expliciet de vraag gesteld hoe het kan dat hij als deserteur, na het ontduiken van dienstplicht in 2003, gedurende zeven jaar lang gewoon kon verder leven, wonen, werken en zelfs gemeentebelasting betalen, dit terwijl uit informatie blijkt dat in Syrië op deserteie strenge straffen stonden en nog steeds staan. Na enig aandringen en nadat de vraag hem reeds meermaals was gesteld, beperkte verzoeker zich tot de algemene en allerm minst aannemelijke uitleg dat ze hem niet hebben kunnen vinden, het misschien de wil van god is die hen blind zal hebben gemaakt en hij geluk heeft gehad (gehoorverslag CGVS 4 april 2013, p. 8-9). Over het feit dat hij de politiem an zou hebben omgekocht die als opdracht had zijn militaire dienstplicht te onderzoeken, repte hij echter met geen woord. Zijn huidige uitleg dat dergelijke praktijken zodanig ingeburgerd zijn onder de lokale bevolking dat ze niet vermeldenswaardig zijn, verklaart, noch rechtvaardigt geenszins het eerder niet ter sprake brengen, doch volledig achterwege laten van dermate belangrijke informatie in het kader van zijn asielrelaas.

Voorgaande vaststellingen ondergraven niet alleen op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid, doch tevens de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsproblemen. Verzoeker biedt, zo stelde ook de commissaris-generaal vast, geen zicht op zijn ware identiteit en nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen en de werkelijke reden waarom hij zijn land verliet/van zijn reis naar Europa. Hij verhindert de Belgische asielinstanties hier een juist en duidelijk beeld van te krijgen, en verzaakt alzo aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

Het eerder door verzoeker neergelegde Syrische identiteitsdocument, waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, wijzigt, net als de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten, niets aan het voorgaande. Ze vermogen geenszins de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen en vormen geenszins een bewijs van zijn beweerde nationaliteit, identiteit en ingeroepen vervolgingsproblemen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de pertinente vaststelling dat de door hem aangebrachte Syrische identiteitskaart niet authentiek is en bijgevolg geen waarde heeft bij het vaststellen van zijn identiteit, en hij onderneemt hiertoe zelfs niet de minste poging. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken, enkele niet vertaalde documenten waarvan hij stelt dat het gaat om een attest waarin zijn toenmalige baas bevestigt dat hij tussen 2003 en 2005 werkzaam was in diens

kapsalon in Libanon, de identiteitskaart en het militair boekje van zijn vader, en voorts twee Libanese diploma's van zijn vrouw, betreffen allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 oktober 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij wel degelijk de Syrische nationaliteit heeft en in Syrië heeft gewoond. Zij verwijst hiervoor naar de identiteitsdocumenten van haar vader en naar haar eigen Syrische identiteitskaart. Zij wijst erop dat zij een vrees voor vervolging heeft omdat zij een deserteur is. Zij meent dat zij wel degelijk aan de medewerkingsplicht heeft voldaan en dat zij geen nieuwe stukken kan indienen. Tot slot wijst zij erop dat niet alles werd genoteerd, met name de verkrachtingen door de Shabbiha.

1.4.3. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging omwille van desertie niet heeft aangetoond, zoals in voornoemde beschikking wordt gesteld. Het louter aanhalen ter terechtzitting van een vrees voor vervolging omwille van desertie volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, noch wordt daarmee de grond in de beschikking ontkracht. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, wat *in casu* niet het geval is.

Meer nog, de Raad heeft in de beschikking van 18 oktober 2013 reeds gesteld dat de verzoekende partij geen reëel beeld biedt op haar achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn en zo de Belgische asielinstanties verhindert haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Het louter herbevestigen dat zij wel degelijk de Syrische nationaliteit heeft, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen waaruit blijkt dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is wat betreft haar afkomst uit Syrië.

De verwijzing naar de identiteitsdocumenten van haar vader en naar haar eigen Syrische identiteitskaart kan hier niets aan veranderen. De identiteitsdocumenten van haar vader bevatten immers geen informatie over haar eigen levensloop. Over de eigen identiteitskaart heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht gesteld dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze niet authentiek is. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij deze identiteitskaart niet zelf had afgehaald terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de aanvraagformulieren voor deze identiteitskaarten persoonlijk moesten worden ingediend en betaald. Verzoekende partij weerlegt dit motief niet ter terechtzitting, noch in het verzoekschrift.

In de mate verzoekende partij nog stelt dat niet alles werd genoteerd tijdens de gehoren, met name de verkrachtingen waarvan haar echtgenote het slachtoffer zou kunnen worden, wijst de Raad erop dat de verkrachtingen wel degelijk ter sprake zijn gekomen, doch dat dit niets wijzigt aan de vaststelling dat zij (i) geen vrees voor desertie aannemelijk maakt, (ii) geen reëel beeld biedt op haar achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, en (iii) aan haar identiteitskaart geen objectief bewijs kan worden toegekend.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS